

2. ПЧЕЛА

Надъ мойта книга се понесе
и бръмна първата пчела,
и въ стаята ми чудна пѣсень
посипа съ тънkitѣ крила.

Погледнахъ радостно пчелата
и, вмѣсто книгата предъ менъ,
видѣхъ на родний край полята
и брѣгъ отъ слънце позлатенъ.

Тополи въ слънцето се вдигатъ,
и грѣятъ пролѣтни жита,
въ небето пѣе чучулига
на волна радостъ пѣсеньта.

Край пжтя цѣвнаи градини
и кжща сгушена до тѣхъ,
кждето съ волнитѣ години
остана волниятъ ми смѣхъ.

Видѣхъ пжтеката, въ която
стоеше майка всѣки день
и въ залѣза, съ коси отъ злато,
сама се молѣше за менъ.

И въ свойтѣ спомени унесенъ,
пчелата вече не видѣхъ,
но тая малка, проста пѣсень
отъ благодарность ѝ изпѣхъ.